

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 53.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366767696/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

have dit Billede tilbage, hvis du atter faaer isinde at tvivle paa mig og forlade mig.»

Det var allerede Aften; Maanen skinnede nu just frem mellem Buskene, og ligesom forklarede den skjønnede Cordulas Aasyn, idet hun med et sødt vemodigt Smil svævede let ved Arnolds Side gennem Skoven.

«Lad Himlen tilsammenføre os – udbrod Arnold – og intet Menneske skal adskille os; saa du det Stjernesked? skjønnede Cordula! det bekræftede mit Ønske.»

«Det var intet Stjernesked – gav den Skjønnede til Svar – det var en Raket fra min Slotshauge. Seer du ikke hvor vi ere? – see, Slottet er allerede oplyst. Det er Floristans Værk, han vil overraske os, seer jeg, med en lystig fantastisk Sommerfestsfest.»

Nu saa Arnold først den glimrende Ridderborg, der lyste som et underfuldt Feeslot gennem den dunkle Skov. I Luften flammede tusinde sølsomme Lys, og lange dybe Valhorntoner klang vemodigt og ahnelsesfuldt i det Fjerne. Efterhaanden forstummede de vemodige Toner og en glædelig Musik af Skalmeyr og landlige Fløiter tonede de Elskende imøde. Under Sang og Dands kom nu en talrig Skare af festligt snykkede Piger og Ynglinger, hver med en Fakkel i sin Haand, gennem Skoven og stroode Blonster paa Veien for de Elskende. Det var et forunderligt Syn, at see de dunkle Skikkelser dandse i Mørket med de flammende Fakler, som de svang i Luften og mod Træerne mens de sang, og Musikken gjorde saa henrivende en Virkning paa den forskede Arnold, at han ogsaa tog en Fakkel i sin Haand, svang den lystig i Luften, og dandsede med Grevinden i Armen gennem Skoven blandt den muntre Skare. Da de kom til Slottet, var der stort Selskab, men af maskerede Personer, som i de besynderligste Masker og Dragter, i en broget Vrimme! ilede de Kommende imøde og hilsende dem venligt under Trompeternes Klang. I en glad men sølsom Stemning tumlede Arnold, med den skjønnede Cordula i Armen, hen i den store gothiske Riddersal midt i den ubekjendte forstummede Skare, og det var han ligesom han nu oplevede en velbekjendt Scene af et schakspearisk Skuespil: midt under den glædeste Dands stod Romeos Scene i Gravcapellet for hans Øine, og han havde Møie med ikke at indbilde sig, at han selv var den elskende Romeo, og at en frygtelig sønderknusende Skjæbne stod fornummet i Baggrunden, og truede at forvandle den glimren-

de Riddersal, med de muntre brogede Skikkelser, til en dunkel Gravhvalving, hvor han i næste Øieblik stod ene ved sin Elskedes Marmorløste, og tømte Kjerlighedsdødens bittersøde Kalk – »Nei, nei, ikke længer saaledes!« lod en venlig Røst i hans Øren. Dandsen holdt op – og Cordulas søde Stemme vakte Arnold af de tragiske Drømme. Man forfæiede sig nu til Slotshaugen, for at see paa Fyrværkeriet, som fra Bredden af en lille Øe, midt i en stille speilklar Søe, tog sig forunderlig deigt ud. Men hvad der glædede Arnold mest af Alt, hvad han her saae, var en høi skøn Bygning, i Form af et prægtigt Høialter, besat med en utallig Mængde Stjerner af de skønneste Regnbuefarver, og med to store hundredarmede Lystemager, hvori de høie hvide Voxys brændte klart og stille i den rolige Aftenluft. En gammel ærværdig Mand i geistlig Ordensdragt knælede ved Alteret og bad, og ved hans Side stod en skøn smilende Chordreng, med et gyldent Røgelsekar i Haanden, i hvem han syntes at gjenkende Floristans Træk, men i et yngre barnligere Aasyn. »Gjør mig nu fuldkommen lykkelig!« – sagde Arnold og greb den skønne Cordulas Haand. Med et kjerlighedsfuldt Blik rakte Cordula ham Haanden og fulgte ham taus til Alteret. Ved Faklernes Skin, og under høitidelige Sange, knælede det skønne Brudepar for det straalende Høialter. Men i det Øieblik den Geistlige vilde lægge deres Hænder i hverandre og udsige de sidste afgjørende Ord, syntes Arnold at høre en Stemme ved Siden af sig, som sagde: »Arnold, Arnold! Hvo er du? og Hvo er din Brud?« – han vendte hastig Hovedet til Siden og saae paa sin skønne Brud; men hun syntes ham nu bleg, som et elfenbeens Billede, og i den Stilling, hun laae der for Alteret, kom hun ham livagtig for som en underfuld lødomsfuld Marmorsphinx. – »Nei, du er intet Menneske, Cordula!« raabte han forfærdet og sprang op, i samme Øieblik sluktes alle Brudefaklerne, Høialtret og Bruden forsvandt for hans Øine og han tabte baade Sands og Samling. Endelig hørte han en Stemme, som neden under sig, sigte i en ligegyldig Tone: »De tabte deres Stok min Herre!« og han saae nu, at han stod hjemme i sit Tagkammervindue, med Hatten paa sit Hoved, i det klare Maaneskin, og havde tabt sin Stok ud af Vinduet, hvilket en Forbigaaende lod ham vide, der havde taget Stokken op og nu lod ham bringe den ved Vertens Pige. –

»Har jeg ikke været ude idag!« – spurgte han Pigen og søgte forgæves at skjule sin Forvirring.